

Kad te preplavi energija ljudi - osvrt sudionice

Odlučnost, solidarnost, emocija, snaga, prkos, energija, zajedništvo, naboj, hrabrost, nada, nepokolebljivost... Koja bi od ovih riječi najbolje mogla opisati Hod za Liku u Zagrebu tog subotnjeg dana, 5. rujna 2026.? Možda nijedna sama. Jer neke se stvari jednostavno ne mogu opisati jednom riječju.

I, tako, kreneš. Približavaš se Tomislavcu. Nema buke, samo šetnja Zagrebom. A onda se dogodi trenutak kada te jednostavno preplavi energija svih tih ljudi. Atmosfera me potpuno iznenadila svojom snagom. Ljudi. Toliko ljudi. Tako različiti! A ipak svi na istom mjestu, povezani osjećajem da se nešto može promijeniti. Moraš biti tamo, među ljudima, da bi shvatio koliko snažno zajedništvo može djelovati. Jer jedno je gledati slike i snimke, a potpuno drugo stajati tamo, među ljudima koji su toliko dobronamjerni i svojim osmjesima stvaraju atmosferu povjerenja i zajedništva.

Tu smo jer nam je stalo. Želimo da se ozbiljan problem otpada riješi i spremni smo utjecati na odluke kako bismo nešto učinili – za sebe, za društvo, za okoliš i prirodu.

Mladost koja nije pred ekranima, nego je tu, među ljudima, prisutna i glasna. Toliko mladih ljudi na jednom mjestu nisam dugo vidjela. I zaista te pogodi. Osjećala sam neku čudnu mješavinu iznenađenja, ponosa i nade. Kada dugo radiš s ljudima, često slušaš kako su mladi nezainteresirani, kako ih ništa ne zanima, kako samo gledaju sebe. Naprotiv – ta angažiranost mladih meni govori da se još nismo pokolebali. Ima još žara. Još uvijek tinja. Mozda i bukta. Nije gotovo. I upravo je to za mene osobno bilo najveće, najbolje iznenađenje. **Tu smo. Svi zajedno.**

Stajala sam u tom moru ljudi i gledala lica, transparente, razgovore. Ljude koji se međusobno ne poznaju, a ipak osjećaju da pripadaju istom trenutku. Zviždaljke, hrvatske zastave, huka i buka. Ništa ne smeta. Kolona se pomalo približava Banu. Poruke i zahtjevi. Snažna podrška s punog trga i iz okolnih ulica. Mnogi su ostali još na Zrinjercu jer mjesta jednostavno nije bilo dovoljno za sve.

I onda sretnesh Sanju iz Lovrana. „Joj, moramo neš storit...“ Grliš Martu iz SMART-a iz Rijeke, koja je tamo sa svojom ekipom. Sretnesh Medvede, koji su tamo jer – moraju biti. Jer nešto u njima jednostavno ne dopušta da ostanu doma. Jače je od njih. I tako je sigurno za mnoge.

Skandiranje „MIČI TO“ odzvanja trgom. **Poruka je jasna: problem s otpadom treba riješiti.** Jednostavno. A tako moćno. I na kraju, dok smo pjevali „To je moja zemlja“, pomislih – neke pjesme ne slušaš, nego ih osjetiš. Svaka riječ odjednom postaje stvarna, bliska i duboko osobna. I pomislih – možda je upravo to ono što nas povezuje. Osjećaj da nam je stalo.

Jer, danas, Lika. Sutra moje „malo misto“.

